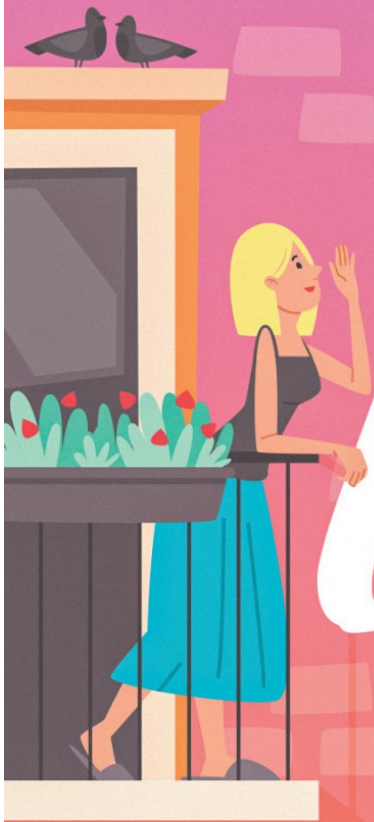
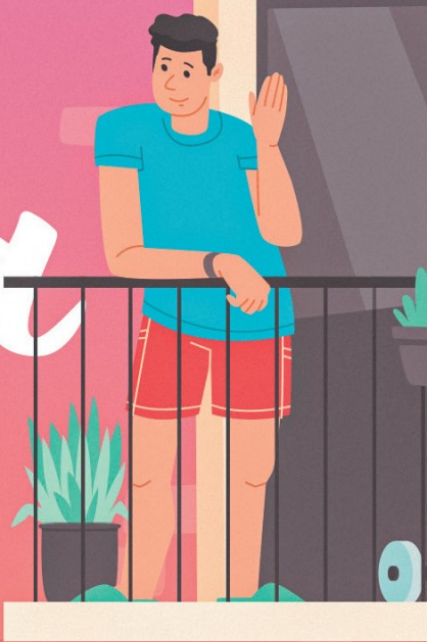

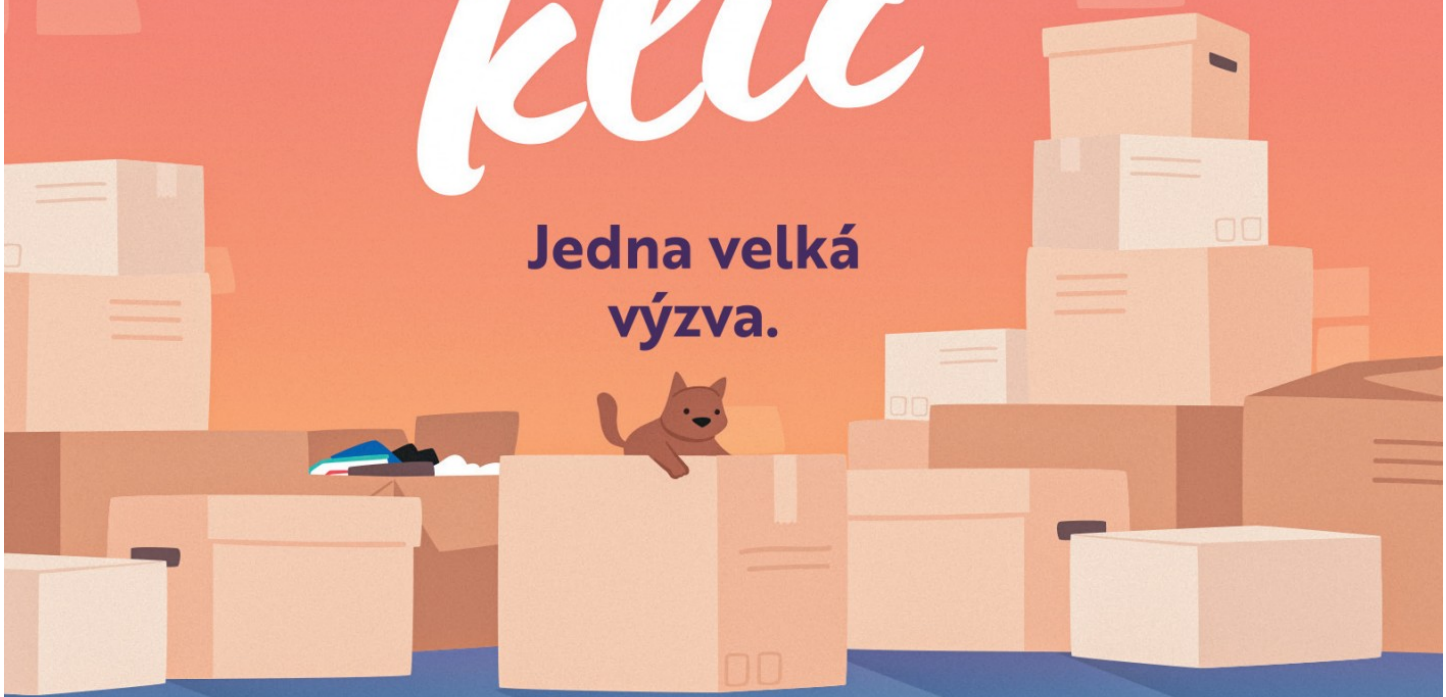
A woman with blonde hair, wearing a black top and a blue skirt, stands on a balcony with a black railing. She is waving her right hand. There are potted plants on the balcony. Two birds are perched on the ledge above her.

Phoebe
MacLeod

Nové byty.
Noví sousedé.

A man with dark hair, wearing a blue t-shirt and red shorts, stands on a balcony with a black railing. He is waving his right hand. There are potted plants on the balcony.

Láska na klíč

A brown cat is sitting on top of a stack of cardboard boxes. The boxes are of various sizes and are scattered across the floor. The background is a warm orange color.

Jedna velká
výzva.

KAZDA

Phoebe
MacLeod

Nové byty.
Noví sousedé.

*Láska
na
klíč*

Jedna velká
výzva.

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: červenec 2025
ISBN: 978-80-7670-259-2
Vytvoření elektronické verze: SANDSTUDIOS, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486

Původní název: The Fixer Upper
© Phoebe MacLeod, 2024
Poprvé publikováno celosvětově v angličtině u Boldwood Books Ltd.
Práva k překladu sjednána u The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Boleslav Ryljak
Korektura: Karolína Šnajdrová
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha
Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

ISBN: 978-80-7670-244-8

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom,
Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

Pro Sarah a Phoebe. Děkuji vám za vaši podporu a povzbuzení.

KAPITOLA 1

„Říkám ti, Em, je to naprostá trefa. Něco takového jsme přesně hledaly. Dvě ložnice a na metro je to pěšky sotva pět minut, takže ideální bydlení.“

Sotva skrývám nadšení, ale vidím, že moje nejlepší kamarádka stále váhá.

„Jenže, Alex, je to přece Sevenoaks. Opravdu si to můžeme dovolit?“

„Je to jen o stovku měsíčně víc, než na čem jsme se domluvily. Když trochu omezíme výdaje, zvládneme to. Navíc se v tom domě zrovna stěhuje i člověk z bytu naproti. Majitel mi svěřil inzerování toho bytu, takže si budu moct sama vybrat, kdo tam přijde.“

„Alexandro Griffithsová!“ vyhrkne Emma a schválně použije celé moje jméno, aby zdůraznila svůj nesouhlas. „To snad nemyslíš vážně! Není to proti nějakému zákonu o realitkách? A vůbec – není to trochu podezřelé, že se uvolnily oba byty najednou? Proč odtamtud všichni mizí?“

„Vůbec se nemusíš bát,“ uklidňuju ji. „Ta paní z našeho bytu se dává dohromady s chlápkem z protějšího. Berou se a kupují si dům. A ne jen tak ledajaký – opravdu moc pěkný. Děkala jsem jim na něj prohlídku.“

Emma si povzdechne. „Tobě se to tady vážně líbí, co?“

„Docela jo,“ přiznávám. „Když budeš chtít, můžeme hledat dál, ale myslím, že bude těžké najít něco lepšího. Navíc se za majitele můžu zaručit. Má dole v domě fotografické studio a je naším klientem už od chvíle, kdy náš byt poprvé pronajímá.“

Emma se zasměje. „Víš, že jsi právě řekla *naš* byt? To tě trochu prozradilo – myslím, že se ti líbí víc než jen docela. Ale řekni mi jednu věc – když majitel bydlí hned dole, jak víme, že k nám nebude pořád chodit, aby nás kontroloval? Moje kamarádka Morgan z práce mi vyprávěla o bytě, který si pronajala, a byla přesvědčená, že tam měl majitel skryté kamery, protože se vždycky objevil přesně ve chvíli, kdy byla v županu.“

„Neboj, nikdo nás sledovat nebude. Mimochodem – potkala jsem jeho manželku a ta rozhodně není typ, co by mu dovolil okukovat jiné ženy. Tak co myslíš?“

Ticho na druhém konci telefonu mi napovídá, že jsem ji ještě úplně nepřesvědčila. Po pár vteřinách proto zkusím přitlačit.

„Představ si to – žádné vysvětlování rodičům, kam a kdy jdeš, mnohem blíže do té tvojí nablýskané marketingové práce a k tomu byt se svou nejlepší kamarádkou.“

„Huh. Momentálně to s tím nablýskaným marketingem moc blyštivě nevypadá. Děláám kampaň na psí žrádlo, říkala jsem ti to? Ale fajn, každopádně bych ten byt nejdříve ráda viděla, můžeš to zařídit?“

Teď budu muset vytáhnout všechna esa z rukávu.

„Oficiálně ještě není v nabídce,“ vysvětluju. „Majitel teprve v pondělí potvrdil, že ho chce znovu pronajmout, a já ho dneska odpoledne byla nafotit. Roxanne, moje šéfová, ví, že o něj mám zájem, ale dala mi jasně najevo, že kvůli mně nebude zveřejnění nijak zdržovat. Tak pěkný byt se na trhu dlouho neohřeje, zvlášť když je tak blízko u metra, takže až do víkendu čekat nemůžeme. Můžu ti zato poslat fotky.“

„Vždycky přece můžeme vzít ten druhý byt, když nám tenhle uteče, ne?“

„Ten není tak hezký.“

„Proboha! S tebou se fakt nedá vyjednávat, když takhle tlačíš. Kolik času mám na rozhodnutí?“

„Do zítřejšího večera to musím vědět. Promiň, Em. Nebudeš litovat, věř mi.“

„Kdyby to jen bylo tak snadné. Já vím, že jsi odborník přes nemovitosti. Ale podepsat smlouvu na byt, který jsem ani neviděla, to je velký risk. Pošli mi ty fotky, večer se na ně mrknu.“

„Jo, pošlu. A zkus se na to podívat z té lepší stránky.“

„Jaké?“

„Kdybychom hledaly bydlení v Londýně, musely bychom něco vzít rovnou. Člověk se na fotky kolikrát ani nepodívá. Slyšela jsem, že tam byty mizí během pár minut po zveřejnění.“

„Takže vlastně můžeme být rády, že nehledáme nic v Londýně. Ozvu se ti později, jo?“

Jakmile položí telefon, otevřu nový e-mail, přiložím fotky bytu a ještě chvíli obdivuju elegantní kuchyňskou linku, rozlehlý obývací pokoj a dvě prostorné ložnice. Nejvíce mě láká větší ložnice, která má navíc vlastní krásnou koupelnu. Neubráním se představám, jak se tu zabydlim, i když vím, že možná budu muset Emmě ustoupit – přece jen je ten byt dražší, než jsme plánovaly.

Ještě si fotky naposledy prohlížím, než je pošlu, a přemítám, jak na ně Emma asi zareaguje, když zaslechnu něčí volání.

„Alex!“ ozve se Roxanne. „Musíš vyrazit, jestli na tu prohlídku v Cheveningu chceš dorazit před Robertsonovými!“

„Sakra. Promiň, Roxanne.“ Rychle zkontroluju, že jsou všechny fotky v e-mailu přiložené, kliknu na odeslat, popadnu kabelku, informační leták k domu, který budu ukazovat Robertsonovým, a vyrazím zadním vchodem ke svému autu.

Pan a paní Robertsonovi jsou skvělý pár. Jejich děti jim nedávno vylétly z hnízda, takže teď hledají něco menšího. Na svůj dům v Kippingtonu dostali velkorysou nabídku v podobě sedmimístné částky, ale z prohlédnutých nemovitostí je zatím žádná neoslovila. Sami si totiž ještě nejsou jistí, co vlastně hledají, což mi výběr domů, které jim můžu ukázat, dost komplikuje. Je mi známo, že jsou zaregistrovaní snad u všech realitních kanceláří v Sevenoaks, a Roxanne mi jasně řekla, že to mám brát jako osobní výzvu – najít jim jejich vysněný domov a tu zakázku získat.

Za sebou už máme osm prohlídek, ale ani jedna v nich zatím nevzbudila opravdové nadšení. Dnes máme naplánovanou návštěvu domu, který byl přestavěn z bývalé sušárny chmele, takže doufám, že je jeho jedinečnost konečně zaujme.

„Promiňte, že jdu pozdě!“ vydechnu, když konečně dorazím na místo a málem vypadnu z auta.

„To je v pořádku, Alex,“ uklidňuje mě paní Robertsonová s úsměvem. „Byli jsme tady o něco dřív. George chtěl nasát atmosféru okolí.“

„A jak na vás působí?“ obrátím se na George.

„Líbí se mi to. Má to tu klid vesnice, a zároveň to není nijak odříznuté od města. Párkrát jsem tudy projížděl, ale nikdy jsem se tu nezastavil.“

Plynule přecházím do prodejního módu. „Máte pravdu. Je to vlastně ideální kombinace – jste stranou od hlavní silnice, takže máte klid, ale všechno, na co jste v Sevenoaks zvyklí, máte hned za rohem.“

„Jen si pořád nejsem jistá, jestli to na nás není příliš extravagantní,“ řekne nejistě paní Robertsonová. „Kde bych vůbec sehnala koberec do kulaté místnosti?“

„Co kdybychom se nejdřív podívali dovnitř?“ navrhu s úsměvem a odemknu dveře. Upřímně řečeno – sama vlastně netuším, jak takový koberec sehnat, ale doufám, že kvalita vybavení a provedení interiéru ji zaujme a odvede pozornost jinam. „Současní majitelé si s přestavbou dali hodně práce,“ vysvětluju, když vstupujeme do předsíně, „a vše je uděláno s ohledem na charakter domu. Máte tu všechny moderní vymoženosti, ale ve vkusném provedení.“

O půl hodiny později, když jim mávám na rozloučenou, jsem opatrně optimistická. Obavy paní Robertsonové ohledně kulaté místnosti zmizely okamžitě, jakmile uviděla nádhernou parketovou podlahu s podlahovým vytápěním, kterou současní majitelé v domě nechali položit. Oba byli nadšení i ze zahrady. Pan Robertson už dokonce přemýšlel, kde by si mohl vybudovat svou novou zahradní kancelář, což jsem brala jako velmi dobré znamení.

„Tak jak to dopadlo?“ zeptá se Roxanne, když se kolem čtvrté vracím do kanceláře.

„Nechci to zakřiknout, ale myslím, že se jim to líbilo. Tohle by konečně mohlo být ono,“ odpovím.

„To by byla úleva. A taky pořádná facka pro Sarah. Byla přesvědčená, že vezmou ten příšerný nový dům, co má v nabídce ona.“

Soutěživý vztah mezi Roxanne a Sarah Hungerfordovou, která vedla jednu z dalších realitek v Sevenoaks, se táhl již celá léta a dokázal být někdy pořádně ostrý. Paradoxně ty dvě byly zároveň skvělé kamarádky – většinu pátků spolu vyrážely na drink a často spolu s rodinami trávily i víkendy. Netušila jsem, jak se jim dařilo skloubit rivalitu v práci s přátelstvím mimo ni, ale nějak to zvládaly. Roxannina poslední poznámka mě ale rozesměje – ještě před pár týdny na ten nový dům sama pěla ódy. Prakticky slintala nad jeho dvoupodlažní halou a obřími prosklenými plochami, které dům zalévaly přirozeným světlem. Jakmile jí ho ale Sarah vyfoukla, změnil se dům v jejích očích na něco sotva lepšího než nevzhlednou kůlnu.

Odemknu si počítač, otevřu e-mail y a všimnu si, že mi Emma už stihla odepsat zpátky. Otevřu její e-mail a začnu číst.

Který pokoj bude můj?

E x

Chvilí o tom přemýšlím. Její otázka může znamenat, že ještě není úplně rozhodnutá, a v tu chvíli mě samozřejmě napadne, jestli bych si přece jen nemohla vyjednat tu větší ložnici – třeba jako drobnou odměnu za to, že jsem byt našla. Co bych to ale byla za nejlepší kamarádku?

Místo toho kliknu na odpověď a napíšu:

Panna, nebo orel? Kámen, nůžky, papír? Nejlepší ze tří?

A x

Odpoledne mám plné ruce práce, volám klientům, uháním právníky, ale přitom průběžně kontroluju e-maily. Těsně před pátou konečně přichází odpověď:

Jsou ty ložnice vedle sebe? Nechci vás s Thomasem poslouchat při sexu.

E x

Je neuvěřitelná. Už už začnu psát ostrou odpověď o tom, jak jsme s Thomasem při sexu překvapivě tiší, ale včas mi dojde, že podobné detaily asi není zrovna vhodné svěřovat pracovnímu e-mailu.

Smažu rozepsaný text a raději volím diplomatickou odpověď:

Mezi ložnicemi je koupelna. Slibuju ti, že budeme diskrétní, a ty předpokládám taky. Ted' odcházím z práce, kdybys něco potřebovala, zavolej mi.

A x

Za pár vteřin mi telefon pípne s její zprávou.

Dyskrétní? To zní, jako bychom plánovali zakopat mrtvolu, ne si pronajmout byt. A proč bych vlastně měla být dyskrétní? Na to bych nejdříve potřebovala chlapa. To by teprve byla novinka.

Emma nosí svoji nezadanost skoro jako cejch, ale pravda je, že by rozhodně neměla problém někoho poznat, kdyby se tolik netrápila tím, že v sedmadvaceti stále ještě bydlí u rodičů. Jak sama říká: „Kdyby mě při tom máma někdy nachytala, tak bych to nepřežila.“ Na druhou stranu se jí vůbec nedivím – a právě proto je skvělé, že budeme bydlet spolu. Já konečně opustím svůj pokoj ve špinavém řadovém domě v Tonbridge, kde teď žiju se dvěma bordeláři, a ona získá svobodu, po které tolik touží.

S úsměvem odepíšu:

Kdo ví, třeba na tebe v Sevenoaks čeká muž tvých snů. Mimochodem, jsi křikloun? Potřebuju to vědět pro případ, že by v nájemní smlouvě bylo něco o nadměrném hluku.

Jak jsem čekala, odpoví skoro okamžitě:

Jak by něco takového mohlo být v nájemní smlouvě?

Zachechtám se a odepíšu:

Umiš si to představit? – „Žádný sex nad padesát decibelů.“ Možná bychom to měly rovnou navrhnout. Ale divila by ses, kolik lidí si na hlasitý sex stěžuje!

„Abychom vám mohli poslat smlouvu, prosím, pošlete nám nahrávku, jaký máte sex, abychom mohli změřit vaši hlučnost“... ROFL x

Musí být právě na cestě na nádraží, aby stihla vlak domů, protože vidím, že si moji zprávu ještě nepřečetla. Rychle odpovím na pár dotazů z e-mailů, vypnu počítač a zamířím domů.

Jakmile dorazím, už u vchodových dveří mi je jasné, že Damian s Garethem jsou doma – dvě kola ucpávající chodbu to prozrazují zcela spolehlivě. Nevím, co ti dva s těmi koly pořád mají, ale zdá se, že jejich hlavním cílem je buď někoho při průchodu škrábnout něčím ostrým, nebo způsobit, aby se člověku rídítka zachytila o oblečení, ztratil rovnováhu a celá ta kovová soustava se sesypala na podlahu. Jedno vím jistě – po těchhle kolech se mi stýskat nebude.

Nakouknu do obýváku, ale oba jsou totálně zabraní do nějaké přestřelky na PlayStationu. Raději se přesunu do kuchyně, abych si udělala čaj a vzala si ho do pokoje. Naše kuchyň je hrozná i za normálních okolností, ale dneska to překonalo i běžný standard. Ve dřezu a na lince se vrší hromady špinavého nádobí a na kraji pracovní desky se leskne flek, který vypadá jako od másla – někdo si tam očividně jen otřel nůž.

„Kluci, co to má být?!“ zakřičím přes celý byt, zatímco zírám na tu spoušť.

„Neboj, uklidíme to hned, jak dohrajem,“ ozve se z vedlejšího pokoje Damian.

V tomhle baráku je tolik věcí, po kterých se mi opravdu stýskat nebude, pomyslím si, když napouštím konvici a snažím se udělat na lince aspoň kousek místa na čaj. V tu chvíli mi zavibruje telefon – zpráva od Emmy.

Už je to tak dlouho, co jsem měla sex, že si nepamatuju ani, jaké u toho vydávám zvuky, natož jestli překračují těch padesát decibelů. Jak hlasitých je vlastně těch padesát decibelů, nevíš náhodou? Už fakt potřebuju

vypadnout z domu. Jen doufám, že ten byt je opravdu tak hezký, jak říkáš. Na fotkách vypadá dobře, ale realita je druhá věc. Každopádně jsem si teď prohlížela ceny jízdenek a cesta ze Sevenoaks do Londýna je o víc než 100 liber měsíčně levnější než z Tunbridge Wells, takže na tom ještě vydělám!

Usměju se a odpovím.

Myslím, že pokud to nebudeme přehánět, tak trocha hluku nikomu vadit nebude, ale prosím, drž to na uzdě. Takže to teda bereme?

Její odpověď přijde prakticky okamžitě.

Jasně že jo! A co nábytek? Jak to vyřešíme?

To už jsem dávno vymyslela.

Pokud se ti líbí nábytek, který tam už je, tak Sophie – současná nájemnice – je otevřená nabídkám. Klidně si koupím její postel a ty si můžeš vzít svou z domu.

Už mám svůj čaj v pokoji a zrovna se převlékám z pracovního úboru do něčeho pohodlnějšího, když přijde její poslední zpráva.

Jestli si myslíš, že si vezmu do svého nového života tu svou starou smutnou jednolůžkovou postel, tak jsi vedle. Ten úžasný muž, kterého jsi mi slíbila, by se na ni podíval a vzal by nohy na ramena. V sobotu si půjdu koupit novou.

Pohlédnu na svou vlastní jednolůžkovou postel, na které jsme s Thomasem strávili několik velmi nepříjemných nocí, a představím si, jak se nořím do nádherného velkého dvojlůžka, které mě čeká. Nemůžu se dočkat, až se nastěhujeme.

KAPITOLA 2

„Vím, že už jsem to říkala, když jsme tu byly minule, ale naživo je to tu ještě hezčí než na fotkách,“ poznamená Emma, když v den našeho nastěhování odemyká dveře a společně vcházíme do bytu s taškami ze supermarketu. „Fakt ti nevádí ta menší ložnice?“

„Vyhrála jsi ji,“ pousměju se. Samozřejmě bych raději brala tu větší, ale i ta moje má svoje kouzlo. Nakonec je to jen drobná daň za všechny výhody, které tenhle byt nabízí. Chvíli jsme sice bojovaly, když jsme se snažily vyměnit postel, kterou tu nechala Sophie, za tu manželskou, co si koupila Emma, ale nakonec jsme všechno poskládaly tak, že mám pořád dost prostoru. Rozhodně si nepřipadám, že bych nějak strádala.

Stejně předpokládám, že většinu večerů strávíme spolu v obýváku – u televize, s knížkou nebo prostě jen povídáním. Na rozdíl od Tonbridge, kde jsem většinu času zalézala do svého pokoje, bude tahle ložnice sloužit spíš jen na přespání. Pohladím dlaní dokonale čistou kuchyňskou desku a s úlevou vydechnu.

„Tak mi pověz něco o sousedech naproti,“ vybídne mě Emma, zatímco vybalujeme nákup. Rozhodly jsme se, že náš první nákup rozdělíme na půl – čehož už teď trochu lituju, protože Emma očividně nemá tušení, co znamená koncept rozpočtu, a zjevně je zvyklá házet do košíku náhodné věci „pro jistotu“ nebo protože „se to nezkazí“. Nevím, v jakém paralelním vesmíru jsou ančovičky a artyčoky něco, co člověk potřebuje jen proto, že se to nezkazí, ale jsem tak šťastná, že jsme spolu v tomhle krásném bytě, že jsem ochotná teď tuhle zvláštnost přehlédnout.

„Moc toho o nich nevím,“ přiznávám. „Pronájem jsem nakonec neřešila já, ale kolegyně. Jsou to dva chlapi, kteří se mají nastěhovat někdy během pár týdnů. A to je v podstatě všechno, co vím.“

„Dva chlapi jako pár? Nebo spíš spolubydlící – jako my?“

„Netuším. Záleží na tom?“

„Ne, asi ne. Jen mě to zajímalo.“

„Mohly bychom je jako milé sousedky třeba pozvat na skleničku. Co ty na to?“

„Nevím, Alex... Co když budou naprosto nudní a my se jich už nezbavíme? Pak nás pozvou na oplátku k sobě a my budeme muset předstírat zájem o rozhovory s těmi největšími suchary na světě.“

„Trochu přeháníš, ale chápu tě.“

„Možná bude lepší, když jim při stěhování jen přinesu sušenky nebo něco malého. Aspoň si je trochu omrkáme, než se pustíme do přehnaného sousedského kamarádíčkování.“

„To zní rozumně. Jsem pro,“ souhlasím.

„Mimochodem kdy přijede Thomas?“ Emma sáhne do tašky, kterou má právě v ruce, a s pobaveným výrazem vytáhne balíček špuntů do uší. Naznačuje mi tím docela jasně, na co se připravila.

„Zatím jsme se na ničem nedomlouvali. Má teď bláznec kvůli výstavě. Už mu zbývá jen pár týdnů, tak je trochu ve stresu.“

„Jde o tu výstavu v galerii, kterou pořádá místní skupina umělců?“

„Jo, ale když ho člověk poslouchá, člověk by skoro řekl, že vystavuje v nějaké prestižní londýnské galerii.“

„Půjdeš se tam podívat?“

„Jasně. Slíbila jsem jeho mámě, že jí pomůžu s občerstvením. Má takovou představu, že se tam bude servírovat víno a kanapky, jak to bývá na vernisážích. Bože, úplně blázní.“

„To snad nebude chystat jídlo na celý víkend, ne? Vždyť by ji to přivedlo na mizinu.“

„Ne, naštěstí jen na páteční zahájení. Podle toho, co říkala, přijdou vystavující, jejich známí a pár speciálně pozvaných hostů. Thomas tam má jen tři obrazy, zbytek je ostatních umělců. Prý kolem toho byla i menší kontroverze, protože jedna skupina chce představit sérii aktů a obecní rada měla trochu obavy, jestli to není moc.“

„Počkej,“ zarazí se Emma, když se přestaneme smát. „Ty mi chceš říct, že Thomasova máma platí víno a občerstvení pro všechny, i když tam její syn vystavuje jen tři obrazy? Nikdo jiný se k ní nepřidá?“

„Myslím, že se snaží trochu získat jejich sympatie. Podle Thomase nebyli někteří z ostatních nadšení, že se toho chce zúčastnit i on, když nepatří do žádné jejich oficiální skupiny nebo spolku.“

„Takže si je prostě kupuje.“

„Přesně tak.“

„Páni. Kéž by moje máma občas udělala něco takového pro mě.“

„Jo, to bych taky brala. Ale Thomas je její jedináček a ona ho pořádně rozmazluje, hlavně po tom rozvodu. Upřímně, myslím, že je maličko sama a tohle je její způsob, jak si to vynahrazuje – žije tak trochu prostřednictvím něho.“

„Nepřijde ti to trochu znepokojující?“

„Jak to myslíš?“

„No... když je pro ni středem vesmíru, nebude mu později komplikovat život, až se bude chtít nastěhovat k tobě?“

„Thomas mi slíbil, že se odstěhuje, jakmile si jeho máma někoho najde nebo až bude připravená žít sama.“

„A jak dlouho si myslíš, že to ještě potrvá?“

„Bojíš se, že tě tu nechám v tomhle krásném bytě samotnou? Neboj, to se nestane. Slibuju.“

„Nebudu lhát, že mě to nenapadlo,“ přiznává Emma a pak zvažuje. „A mimochodem – je dobře?“

V tu chvíli jsem ráda, že zrovna nic nepiju, protože bych to nejspíš vyprskla.

„Jak to myslíš?“ nechápu.

„Jestli je Thomas dobře malíř,“ upřesní Emma, když se po chvíli smíchu trochu uklidníme.

„Jo tak. Bohužel se ptáš špatného člověka. O umění toho moc nevím. Ale co ho znám, odjakživa miluje umění v různých podobách.“

„Jak to myslíš?“

„No, třeba když jsme spolu začali chodit, byl úplně ponořený do poezie. Nepamatuješ si?“

„Upřímně, vlastně ani ne. Psal ti zamilované básně?“

Znovu se rozesmějeme.

„Naštěstí ne. Spíš psal texty, ve kterých kritizoval, jak lidi hledají v básních významy, které tam autor vůbec nevkládá.“

„Cože?“

„Přesně tak jsem se tvářila i já. Šlo mu o to, že lidé v textech vidí něco, co tam nikdy být nemělo. Znáš báseň *Nahoře na půdě* od Stevie Smith?“

„Ne.“

„Já taky ne. Ale je to nějak takhle: ‚Nahoře na půdě sedí Croft, vedle něj je kost, má toho dost,‘ nebo tak nějak.“

„To je všechno?“

„Jo. Prý je to docela slavná báseň. Thomas říkal, že ji ve škole museli rozebírat a odpovídat na otázky typu: ‚Kdo je Croft?‘, nebo ‚Co tam dělá kost?‘ nebo ‚Proč je Croft na půdě? Schovává se? Vysvětlíte v souvislosti s nástupem Hitlera a třetí říše.‘“

„To všechno na základě jediné věty?“

„Přesně tak. Strašně ho to vytáčelo, tak napsal vlastní báseň i s otázkami jako esej.“

„To chci slyšet.“

V duchu se snažím vzpomenout, jak mi Thomas ten příběh vyprávěl. Seděli jsme tehdy v hospodě, byli jsme na začátku našeho vztahu a já fascinovaně sledovala, jak se mu v tmavě hnědých očích odráží plameny z krbu. Ten večer jsme spolu poprvé spali. Na okamžik se v té vzpomínce trochu ztratím.

„Alex?“ ozve se Emmín hlas a přerušuje moje snění.

„Promiň. Snažila jsem se to vybavit. Napsal něco ve stylu: ‚Kočka seděla na rohožce; je tlustá.‘ A přidal k tomu otázky, jestli ta kočka náhodou není metaforou nacistů nebo jestli náhodou nesežrala Crofta, tudíž je tlustá, a tak podobně.“

„To je vlastně dost vtipný. Nikdy jsem ho nevnímala zrovna jako rebela.“

„No, občas překvapí. Učitel to samozřejmě moc s humorem nevzal a Thomas vyfasoval pár hodin po škole. Ale tam to v něm asi začalo klíčit. Chvilí pak psal parodie na známé básně a posílal je do různých soutěží. Jeho máma ho pořád povzbuzovala, ať je nabídne vydavatelům... ale nikam to nevedlo a nakonec ho to omrzelo. No a pak na chvíli přešel k fotografii.“

„To si pamatuju. Nechtěl tehdy, abys mu pózovala?“

„Jen jednou. Trochu jsme se kvůli tomu pohádali. Normálně bývá úplně zlatíčko, ale tehdy po mě vyjel, protože jsem nepózovala přesně tak, jak chtěl. A pak se našel, když chtěl, abych pro něj udělala sérii uměleckých aktů, a já odmítla.“

„A proč jsi do toho vlastně nešla?“

„Protože když říkal ‚umělecký akt‘, myslel tím, že mu budu pózovat úplně nahá! Sice se mě snažil ujistit, že to bude diskrétní a vkusné, ale představ si, kdyby to někdy viděla třeba Roxanne nebo někdo z práce.“

„A chtěl někdy, abys mu pózovala i pro jinou malbu?“

„Ne, většinou totiž nemaluje lidi.“

„Tak co vlastně maluje? Krajiny?“

„Popisuje to jako ‚neokubistický impresionismus‘.“

„A to je proboha co?“

„Upřímně? Nemám nejmenší tušení,“ rozesměju se. „Vypadá to spíš jako geometrické tvary poskládané z drobných teček barvy. Není to úplně můj styl, ale jeho to baví, a pokud se mu na té výstavě podaří něco prodat, alespoň bude mít radost. Tak co, vaříš dneska ty, nebo já?“

„Jak se ti líbí v novém bytě?“ zeptá se mě Thomasova máma. Probíhá právě zahájení výstavy a já opatrně nalévám prosecco do sklenic, které si k té příležitosti půjčila v místním supermarketu.

„Je nádherný, děkuju za optání, Claire. Opravdu obrovský skok oproti tomu, kde jsem bydlela předtím.“

Ačkoli jsem nelhala, bydlení s Emmou nebyla tak úplně ta bezstarostná idylka, v jakou jsem doufala. Řekněme, že některé praktické dovednosti ještě neměla moc šanci si osvojit. Koneckonců do nedávna bydlela u rodičů.

První náraz přišel hned u mytí nádobí. Nejprve vůbec nechápala, proč jsou talíře ráno pořád špinavé, i když je večer naskládala do myčky. Musela jsem jí ukázat, kam se dává tabletka a jak myčku zapnout. Její máma jí evidentně i pořád prala prádlo, což snad ani nemělo cenu komentovat. Ačkoli jsem se jí snažila vysvětlit, že je třeba prát bílé a barevné prádlo odděleně, byla přesvědčená, že je to babská povídačka a že může prát všechno dohromady. Ty dvě růžovošedé halenky, které na konci cyklu z pračky vyšly, spolu s bílými kalhotkami ve stejné barvě, jí draze dokázaly, že se mýlí.

I když jsem dorazila rovnou z práce, Thomase jsem zatím ani nezahlédla. Z výstavy jsem vlastně neviděla vůbec nic. Claire na mě čekala hned u vchodu a okamžitě mě poslala do kuchyně, kde jsem od té doby zůstala uvězněná. Dala si na tom fakt záležet – dokonce si pro tuhle příležitost pořídila speciální kuchařku s recepty na jednohubky. Jenže i když si připravila, co mohla, většina z těch receptů vyžadovala finální kompletaci na poslední chvíli, takže jsme už dvě hodiny fungovaly jako na výrobní lince.

Šum rozhovorů, který doléhá z výdejního okénka, mi napovídá, že hosté už dorazili na zahájení. Právě dokončujeme poslední úpravy, než začneme roznášet jídlo a pití.

„Jsi připravená?“ zeptá se mě Claire, když zvedám tác s nápoji, a nemůžu si nevšimnout, jak jí při tom září oči.

„Jste v pohodě?“ podívám se na ni.

„Jsem jen trochu nervózní. Pro Thomase je to velká věc. Tak chci, aby to dopadlo perfektně.“

„Dopadne, uvidíte. Jsem si jistá, že ocení, kolik práce jste do toho vložila.“

„Já vím. Jen... někteří z těch ostatních vystavujících se chovali dost povýšeně, protože Thomas nepatří do žádné z těch jejich uměleckých skupin. Mám pocit, že to má o to těžší.“

„Tak mu to pojdme ulehčit. Přineseme jim pití a jídlo. Lidi bývají mnohem milejší, když dostanou něco k snědku a alkohol gratis.“

Chvíli mi trvá, než ho v té přeplněné hale najdu. Je tu spousta lidí a hluk se zdá teď mnohem silnější, než když jsme byly s jeho matkou zavřené v kuchyni. Do hovoru se každou chvíli vmísí hlasitý smích, který mě pokaždé vyleká. Naštěstí se mi daří nerozlít prosecco, zatímco se prodírám davem. Konečně Thomase zahlédnu – vypadá tak nervózně, že mám skoro strach, aby se nepokusil někam utéct nebo se rovnou nepozvracel.

„Jak to jde?“ ptám se, když se konečně dostanu až k němu. „Prodalo se už něco?“

„Zatím ne,“ odpoví sklesle.

„Nic si z toho nedělej, máš před sebou celý víkend.“

„Myslím, že to byla chyba,“ zamumlá tiše.

„Proč?“

„Vidíš tamhle toho chlapa?“ nenápadně kývne směrem k sochařské části výstavy, kde se notně zarudlý pán živě baví s velmi štíhlou ženou.

„Jo, vidím.“

„To je předseda společnosti akvarelistů. Víš, těch, co vystavují ty akty.“

„A co s ním?“

„Přišel trochu dřív, tak jsem se mu šel představit. Úplně mě ignoroval, jen tak přelétl moje obrazy pohledem, jako by koukal na psí výkaly, a pak prohodil: ‚Vysvětli mi, chlapče, co přesně na tomhle má být umění?‘“

„To je ale neuvěřitelně nezdvořilé!“

„Jo... ale co když má pravdu?“

„Ale nemá. Má sice právo na svůj názor, jenže umění není černobílé, ne? Připomeň mi, proč vlastně nechodíš do Národní galerie?“

„Protože mě to rozčiluje.“

„A proč?“

„Nechápu, kdo rozhoduje, které obrazy patří a nepatří do muzea, jako by si snad některé z nich nezasloužily uznání. Umění je v oku pozorovatele, a pokud něco vidíš a vnímáš to jako krásné, tak to taky krásné je.“

„Přesně tak. Máš tady stejně takové právo být jako on. Tak na to nezapomínej.“

Sleduji toho muže zpovzdálí, zatímco dál roznáším tácy s proseccem a kanapkami. Jako vystavovatel má na klopě jmenovku, ale pár koleček mi trvá, než se dostanu dost blízko, abych si ji mohla přečíst a pak najít jeho dílo.

Je to akt ženy opřené o cosi, co vypadá jako rám dveří. Jednu ruku má vztyčenou nad hlavou. Barvy jsou tlumené, ale autor si dal zvlášť záležet na detailech – tmavšími odstíny zvýraznil ochlupení, bradavky, husté podpaží i vlasy.

„Co na to říkáte?“ ozve se náhle za mnou. Evidentně si všiml, že obraz zkoumám, a teď stojí těsně vedle mě. „Docela věrné znázornění, nemyslíte?“

„Nemůžu to posoudit, originál jsem neviděla,“ odpovím klidně. Ale v hlavě mi to okamžitě sepne – ideální chvíle pro malou pomstu. „Ale na mě ten obraz působí dost... vztekle.“

Ach ano, pane „Vysvětlete mi, co přesně na tomhle má být umění“, nejste jediný, kdo umí hrát tuhle hru.

„Proč myslíte?“ upře na mě pohled a já cítím, jak si mě zkoumavě přeměřuje od hlavy k patě. Snaží se odhadnout, jestli tu jen roznáším skleničky, nebo snad skutečně něco vím o umění. O umění nevím skoro nic, ale o improvizaci dost.

„Podívejte, jak zpracoval oblast genitálií.“ Jen letmo naznačím rukou směrem k obrazu. „Způsob, jakým vede tahy štětce – vypadá to, že efekt jednotlivých chloupků vytvořil tak, že štětiny přitiskl rovnou na papír a rozčeřil je. Je to přece symbolické, nevidíte? Štětec jako falický nástroj, jehož agresivní pohyby do papíru naznačují neuspokojenou touhu po penetraci. Ten obraz vyjadřuje jeho frustraci ze své vlastní sexuální impotence.“

„Jak víte, že to maloval muž?“ Náhle zní méně sebejistě. A to je dobře.

„Protože stojí tady dole. *Nahá ve dveřích* od Arthura Bellise.“ Spiklenecky na něj mrknu, a přitom dělám, že jsem si vůbec nevšimla jeho jmenovky, i když samozřejmě dobře vím, že právě mluvím se samotným autorem. „Snad se mu brzy začne víc dařit, chudákovi.“

Když se od něj odvrátím a pokračuju v roznášení, nemůžu si nevšimnout, jak Arthur Bellis zrudl – vzteky, nebo studem. To už nechávám na jeho svědomí.

V rohu místnosti zahlédnu Thomase, který na mě trochu zmateně kouká a přitom se očividně snaží přijít na to, co se právě odehrálo. Rychle na něj zamávám a příhodím mrknutí.

To máš za to, Arthure, že sis dovolil shazovat mého muže.

KAPITOLA @

„Proč se tak culíš?“ zeptám se Thomase. Můj pokus ho rozveselit vyvrcholil tím, že u mě po včerejšku poprvé od doby, co jsem se nastěhovala, přespal. A protože dnes nemusím do práce, užíváme si pomalé sobotní ráno po (tichém) křtu mé nové postele.

Thomas se otočí na bok a v očích mu zablýskne škodolibá jiskra. „Pořád nemůžu uvěřit, že jsi předsedovi spolku akvarelistů v podstatě naznačila, že má problémy s erekcí,“ poznamená pobaveně.

„Neměl se chovat jako idiot, ne?“ pokrčím rameny. „Když se nechal tak samozřejmě hostit tvoji mámou, mohl být aspoň trochu slušný i k tobě. Nejvíce mě ale pobavilo, když si potom neustále bral něco z tácu, kdykoli jsem prošla kolem.“

Thomas se usměje ještě víc. „Poslyš, nevíš, jaká je ta kavárna naproti?“

„Nikdy jsem tam nebyla, ale bývá tam dost plno. Proč?“

„Rád bych tě tam pozval na snídani – jako poděkování za to, jak ses mě zastala.“

„Hm... teď mám dilema.“

„Jaké?“

Zavrtím se hlouběji pod peřinu. „Snídaně zní skvěle, ale znamená to vstát z postele, a mně je tady tak dobře.“ Protáhnu se.

„Čeká tě těžké rozhodnutí,“ prohodí škádlivě Thomas, položí mi ruku na břicho a pomalu s ní sklouzává níž. Právě se k němu chystám naklonit pro polibek, když se z kuchyně ozve rána následovaná hlasitým nadáváním.

„Jsi v pořádku?“ zavolám.

„Ne! Spadla mi ta zasraná pánev, omeleta je na podlaze a myslím, že jsem se popálila!“ ozve se Emma podrážděným hlasem.

S povzdechem se odtáhnou od Thomase, přehodím přes sebe župan a vydám se zachránit situaci. Vaření totiž rozhodně nepatří mezi Emminy silné stránky. Když dojdou do kuchyně, před očima mám přesně ten obraz zkázy, jaký Emma popsala. Rychle pustím studenou vodu a vezmu jí ruku, kterou hned nasměřuju pod tekoucí proud.

„Nehýbej se,“ řeknu jí klidně. „Co se stalo?“

„Moje blbost. Dala jsem pánev pod gril, aby se to zapeklo i shora, ale zapomněla jsem, že se ta rukojeť rozpálí. Naštěstí jsem ji chytila jen za konec, takže to není tak hrozné. Ale nadělala jsem tu trochu binec, promiň.“

„Hlavně klid. Nech tu ruku pod vodou, já to zatím uklidím.“ Vypnu gril, pánev v chňapce přenesu do dřezu a začnu stírat vajíčka z podlahy i skříněk.

„Omelety asi nebudou nic pro mě,“ povzdechne si Emma, zatímco shrabuju poslední kousky do koše. „Chtěla jsem o víkendu něco lepšího než jen cereálie.“

„Alex a já jsme zrovna přemýšleli, že bychom zašli na snídani do kavárny,“ ozve se Thomas. Oblečený jen v tričku a boxerkách stojí ve dveřích tiše pozoruje spoušť po Emmině omeletovém experimentu. „Nechceš se přidat?“

„To je od tebe milé, Thomasi, ale nerada bych vám dělala křena,“ řekne Emma a při tom mi vědoucně pohlédne do očí. Trochu zrudnu – na okamžik mě napadne, jestli jsme náhodou nebyli s Thomasem méně diskrétní, než jsem si myslela.

„Ale no tak, pojď s námi,“ přemlouvám ji. Ačkoli mám ale Emmu ráda a ráda s ní trávím čas, hlavní důvod, proč tak ochotně přijímám Thomasovu nabídku, je spíš ten, že mám upřímný strach, co by se mohlo stát, kdybych ji teď nechala samotnou v kuchyni. Klidně by mohla podpálit celý byt. Naštěstí si mého vnitřního váhání nevšimne a v očích jí zazáří naděje.

„Jenom pokud by vám to fakt nevadilo,“ proneše, ale ta jiskra v jejím pohledu je skoro až roztomilá.

„Samozřejmě, že nám to nevadí. Co kdybychom se rychle osprchovali, převlékli a za půl hodiny vyrazili?“ navrhone Thomas.

Emma si stáhne ruku zpod kohoutku, a když zjistíme, že si naštěstí nijak vážně neublížila, zmizí ve svém pokoji, aby se připravila.

„Díky,“ otočím se k Thomasovi. „To bylo od tebe fakt hezké, očividně jí to udělalo radost.“

„Ale prosím tě. Myslím, že je to pro ni trochu těžší, než čekala. Přestěhovala se do úplně nového města, kde nikoho nezná.“

„Já jsem se taky přestěhovala do nového města!“ namítnu.

„No, to se tak úplně nedá srovnávat,“ usměje se. „Sice jsi tu předtím nebydlela, ale v práci tu už roky běháš po všech možných domech a nejspíš jsi polovinu z nich sama prodala. Navíc už máš za sebou život na vlastní pěst. Ona poprvé v životě nebydlí u rodičů, to je velký skok.“

„To říká ten, kdo pořád bydlí u mámy,“ popíchnu ho.

„To je něco jiného,“ ohradí se. „Víš, co s ní udělala ta tátova nevěra a potom ten rozvod. Pořád se z toho úplně nevzpamatovala. A já mám aspoň pocit, že když jsem s ní, má po ruce někoho, na koho se může soustředit místo toho, aby se utápěla ve vlastním neštěstí.“

„Vždyť ti pořád běhá za zadkem.“

Povzdechne si. To je téma, které už jsme spolu probírali nesčetněkrát. Thomas se rád tváří jako nezávislý umělec, ale pravda je, že ho jeho máma pořádne rozmazuje.

„Už jsem ti to vysvětloval několikrát. Přestěhuju se, až nastane ten správný čas. Chci s tebou bydlet stejně jako ty se mnou, ale nejdřív potřebuju vědět, že to máma zvládne.“

„Fakt si myslíš, že si někoho najde?“

„Doufám.“

„A co když si pořídí nějakého zajička, který bude ještě mladší než ty? To by bylo trochu divné, ne?“

Znechuceně se zašklebí. „Prosím tě, nekaž mi snídani. Už tak je dost těžké vyrovnat se s tátou a... s tou novou.“

„Jak se vlastně jmenuje?“

„Michelle. Ale pro mě to bude vždycky jenom ‚ta nová‘. Naštěstí aspoň nechce, abych jí říkal mami. To bych asi nezvládl.“

„Jak velký je mezi vámi věkový rozdíl?“

„Je o pět let starší než já. Snažím se na to nemyslet, když je spolu vidím.“

Byl to paradoxně rozvod jeho rodičů, co nás s Thomasem vlastně nakonec svedlo dohromady, i když poněkud oklikou. Jack, Thomasův táta, o sobě s oblibou tvrdí, že podniká v kosmetickém průmyslu. Co to znamená v praxi, mi Thomas vysvětlil už dávno: vlastní několik dost pochybných nehtových studií, která policie pravidelně kontroluje kvůli podezření na moderní otroctví, a k tomu pár kadeřnictví a depilačních salonů. Jednu dobu byl údajně dost nadšený z těch podivných míst, kde si lidé nechávali okousávat nohy rybičkami, ale rád se vždy chlubil, že je včas prodal, než celý ten byznys zkrachoval. Michelle byla původně jeho zaměstnankyně v jednom z kadeřnictví, ale od chvíle, co bydleli spolu, si zjevně užívala pohodlný život vydržované ženy.

Já sama jsem Thomase potkala poprvé tehdy, když doprovázel svou mámu na prohlídku domu, ve kterém teď bydlel, a asi o měsíc později jsme spolu začali chodit. Legendárního Jacka ani Michelle jsem nikdy nepotkala, ale od Thomase jsem o nich slyšela dost – nikdy však nic pozitivního.

Když dorazíme, kavárna praská ve švech. Musíme chvíli počkat, než se uvolní nějaký stůl. Na okamžik mě napadne, že bych mohla navrhnout, abychom šli jinam, ale když vidím Thomase, jak téměř slintá při pohledu na anglickou snídani, kterou právě přinášejí ke stolu vedle nás, je mi jasné, že by se ho odtud jen tak utrhnout nepodařilo. Naštěstí se brzy jeden stůl uvolní a my se konečně usadíme.

„Jak jde práce, Thomasi?“ zeptá se Emma, jakmile máme objednáno. Thomas si samozřejmě dal anglickou snídani – což mě nijak nepřekvapilo – a my s Emmou jsme si objednaly omeletu.

„Pořád ta stejná rutina,“ odpoví. „Děti přicházejí do jesliček na jednom konci a na druhém je – obrazně řečeno – vyplivujeme připravené na školu. Teď máme takový nápor, že rodiče musejí dítě zapsat už před narozením, pokud chtějí mít jistotu, že se vůbec dostane na řadu.“

„A s jakou věkovou skupinou teď vlastně pracuješ?“ zeptá se Emma.

„Dawn, naše vedoucí, mě pořád přesouvá z místa na místo. Myslím, že mě bere trochu jako výstavní kousek mezi personálem – má pocit, že je fajn, když děti slyší i mužský hlas. Nejradši pracuju s předškoláky. Jsou zábavnější, živější, víc si s nimi člověk užije. Ale miminka jsou taky roztomilá. Vlastně...“

Thomas se na chvíli zarazí, protože je zřejmé, že Emma ho přestala poslouchat. Sleduje dva muže, kteří právě vešli do kavárny a rozhlíží se po volném místě.

„No nazdar,“ zamumlá tiše s významným tónem v hlase.

„Všechno v pohodě, Emmo?“ zeptám se a sotva potlačuju smích.

„Jo, jasně. Jen... viděla jsi toho fešáka v tom ragbyovém tričku?“

Otočím pohled ke dveřím co nejnenápadněji, jak jen to jde. Emmě oči málem vypadávají z důlků, takže ani pořádně nechápu, proč se vlastně snažím být nenápadná, ale naštěstí si jejího bezostyšného okukování zatím nikdo nevšiml.

První z těch dvou mužů měří odhadem metr osmdesát, má vlnité blond vlasy, které mu vpředu trochu přerůstají přes čelo a částečně mu zakrývají jedno oko. Ten druhý je o něco menší,

s neposednou hřívou tmavých kudrnatých vlasů a na nose má brýle s tenkými obroučky, které mu příliš nelichotí. Není těžké uhodnout, na koho z nich se Emma soustředí.

Zrovna když je pozoruji, zdá se, že ten blondák její pohled zaregistroval – koutky úst mu lehce cuknou do náznaku úsměvu.

„Zatracená hormonální krize,“ zamumlá Emma polohlasem.

„Opravdu?“ zvednu obočí.

„Co tím myslíš? Podívej se na něj!“ naléhá.

„Jo, je hezký, to nepopírám. Ale zas nic tak výjimečného, ne? A navíc... ten s brýlemi s ním možná chodí. Třeba jsou pár.“

„Neee!“ zavzlyká tiše. „Už jsem si v hlavě začala plánovat různé nemravné scénáře!“

„Musíme ti rychle najít někoho stálého,“ poznamenám suše. „V tomhle rozpoložení jsi nebezpečná sama sobě i okolí. Neříkala ti snad máma, že se nemá takhle zírat na cizí lidi?“

Emma si povzdechne a odvrátí pohled ke mně. „Máš pravdu. Rozptyl mě. Povídej mi o té výstavě.“

Naštěstí ji příběh o mém střetu s Arthurem Bellisem zabaví natolik, že se dokáže soustředit aspoň do chvíle, než nám přinesou jídlo. Občas ale koutkem oka zahlédnu, jak se na ni muž v ragbyovém tričku znovu letmo podívá. Už si sice mezitím našli stůl a on teď sedí zády k ní, takže její obdiv mu zůstává skrytý, ale i tak z něj Emma nespouští oči.

Zrovna dopijíme pití, když Thomasovi zapípá telefon. Celá jeho tvář se rozzáří, a dokonce udělá malý vítězný pohyb pěstí, což mě rozesměje, protože to vůbec není on.

„Dobré zprávy?“ zeptám se zvědavě.

„Právě mi psala máma. Byla na výstavě a jeden z mých obrazů měl červenou nálepku. Někdo ho koupil!“ rozzáří se Thomas.

„To je skvělé, gratuluju!“ vyhrknu nadšeně a nakloním se přes stůl, abych ho políbila. „Možná Arthur Bellis konečně pochopil, že umění nejsou jen akvarely nahatých žen.“

„Upřímně mi je úplně jedno, kdo to byl. No dobře, trochu mě to samozřejmě zajímá a doufám, že budou s obrazem spokojení. Hlavní ale je, že jsem teď oficiálně prodal svůj první obraz. Víš, co to znamená, že jo?“

„Hmm... že jsi nový Van Gogh a já konečně můžu dát výpověď?“ zaculím se.

„Ne tak docela. I když čistě technicky vzato jsem teď stejně komerčně úspěšný jako on.“

„Tome, nechci ti kazit radost, ale Van Gogh je jeden z nejslavnějších malířů všech dob,“ vloží se do hovoru Emma. „Trochu přeháníš, ne?“

„Vůbec ne. Věděla jsi, že za celý svůj život prodal jen jeden jediný obraz?“

„Děláš si srandu?“

„Je to pravda. Za života byl prakticky neznámý. Často vyměňoval obrazy za jídlo nebo malířské potřeby, ale skutečně prodal jen jeden – *Červenou vinici* – za něco kolem šestnácti liber. Ale o to teď nejde. Hlavní je, že tímhle splňuju podmínky k přihlášení na San Francisco College of Artistic Expression.“

„Co prosím?“ vyhrknu překvapeně. Tohle od něj slyším poprvé.

„Vždyť jsem ti o tom říkal. Je to úžasná škola – vlastně spíš komunita, kterou založil jistý Jorge Henriksen. Četl jsem o nich na internetu. Dělají tam rezidenční kurzy, kde prý dokážou tvou tvorbu posunout na úplně jinou úroveň. Pořádají pravidelné výstavy, na které chodí i známé osobnosti, a není výjimkou, že se tam prodávají obrazy i jiné umělecké předměty za desítky tisíc. Tohle by mohla být moje šance.“

„A tohle místo je v San Franciscu? Jako... v Americe?“ ujišťuju se.

„Kde jinde by asi tak mělo být?“ odpoví trochu zmateně.

„A jak dlouho bys byl pryč?“

„Kurzy mají různé délky, ale doporučuji alespoň měsíc. Člověk se tam do toho musí pořádně ponořit, aby z nich vytěžil maximum.“

„A co tvoje práce?“ zeptám se a jen s námahou polknu nutkání přidat: *A co já?*

„Promluvím si s Dawn, pokud by mě vzali. Nějak to určitě půjde zařídit.“

Všimne si, že mi něco víří hlavou, a tak přepne na jemnější a uklidňující tón.

„Hele, na jejich stránkách píšou, že zájem je obrovský, a šance, že mě vyberou, je fakt malá. Ale kdyby se náhodou stal zázrak a oni mě přijali, byl bych přece blázen, kdybych to nevyužil, no ne? Taková příležitost se objeví možná jednou za život. Navíc bys mohla za mnou na pár dní přiletět. Udělali bychom si výlet, mohli bychom to tam spolu celé projet.“

Přestože mě trochu znepokojuje představa, že by Thomas na celý měsíc zmizel na druhý konec světa, do Kalifornie jsem vždycky chtěla. A hlavně do San Francisca. Před očima mi naskakuje obraz, jak spolu jezdíme ikonickou tramvají po strmých ulicích kolem barevných domků, Thomas stojí vedle

mě a drží mě kolem ramen. V duchu si maluju romantickou scénu, v níž při západu slunce popíjíme víno a díváme se na Golden Gate Bridge.

Není to sice tak pikantní představa, jakou si zřejmě právě teď v hlavě promítá Emma – soudě podle její zasněné tváře –, ale i tak je krásná. Dojde mi, že jsem možná před chvílí chovala zbytečně nedůtklivě, a tak se na Thomase usměju.

„Jsem na tebe vážně pyšná,“ řeknu upřímně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Láska na klíč*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.